

Arrest

**nr. 43 465 van 18 mei 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

- 1. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid,**
- 2. de stad Geraardsbergen, vertegenwoordigd door het College van burgemeester en schepenen.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 februari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 januari 2010 waarbij de aanvraag tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de eerste verwerende partij.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 6 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de eerste verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 5 maart 2000 het Rijk is binnengekomen, diende op 7 maart 2000 een asielaanvraag in.

1.2. Op 7 maart 2001 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in antwoord op de ingediende asielaanvraag, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te

verlaten. Verzoeker diende tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. Op 15 januari 2004 nam de Commissaris-generaal de beslissing dat verder onderzoek van de asielaanvraag noodzakelijk is.

1.4. Op 30 maart 2004 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

1.5. Op 19 oktober 2004 besliste de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te weigeren. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.6. Verzoeker diende, bij schrijven gedateerd op 19 oktober 2004, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.7. Bij arrest nummer 156.938 van 28 maart 2006 verwierp de Raad van State het beroep dat werd ingesteld tegen de beslissing van 19 oktober 2004.

1.8. Op 29 november 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf werd geweigerd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.9. Op 10 januari 2008 besliste de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nogmaals tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.10. Op 11 april 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.11. Op 6 juni 2008 huwde verzoeker met R. P., een Armeense onderdane.

1.12. Op 16 juni 2008 diende verzoeker, in toepassing van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, een aanvraag tot verblijf in.

1.13. Op 16 juni 2008 nam de gemachtigde van de burgemeester van de stad Geraardsbergen de beslissing om verblijfsaanvraag onontvankelijk te verklaren. Deze beslissing, die verzoeker tevens op 16 juni 2008 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*"(...) Betrokkene werd niet toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk:
Is niet in het bezit van de nodige binnenkomstdocumenten : geen visum (...)"*

1.14. Bij arrest nummer 15 467 van 1 september 2008 verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van 11 april 2008.

1.15. Op 3 mei 2009 werd R. H., de zoon van verzoeker en R. P., geboren.

1.16. De huidige raadsman van verzoeker richtte bij brief die gedateerd is op 30 juli 2009 volgend verzoek aan het stadsbestuur van Geraardsbergen:

"(...) Ik schrijf u als advocaat van de heer (A. H.), op dit ogenblik opgesloten in de gevangenis.

U vindt hierbij een door hem ondertekende aanvraag om toelating tot verblijf op grond van artikel 10 Vreemdelingenwet.

Ik wijs u erop dat in beginsel zulke aanvraag kan ingediend worden per aangetekend schrijven (RvS, 13 juli 2007, nummer 173.514). Dit is zeker zo nu cliënt zich in de onmogelijkheid bevindt om zich in levende lijve aan te melden bij uw gemeentebestuur om de aanvraag zelf in te dienen.

Het is u bekend dat mijn cliënt gehuwd is met een vreemdeling die een onbeperkt verblijf heeft in België, daar hij getrouwd is in Geraardsbergen op 6.6.2008, zodat het bewijs van aanverwantschap vaststaat.

Zijn identiteit staat eveneens vast.

U gelieve bijgevolg de procedure door de wet aan te vatten. (...)

De aanvraag tot verblijf, gevoegd bij het voormeld schrijven van 30 juli 2009, die verzoeker heeft ingediend in toepassing van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, is onderbouwd als volgt:

“(...) Hierbij dien ik ondergetekende (A. H.), wonende (...) te Geraardsbergen, een aanvra(a)g tot verblijf in op grond van artikel 10 Vreemdelingenwet, daar ik sinds 6 juni 2008 gehuwd ben met een vreemdelinge die een verblijf van meer dan 3 maanden in België voor onbeperkte duur heeft. Uit ons huwelijk is trouwens op 3 mei 2009 een kind geboren dat de Belgische nationaliteit heeft.

Ik dien mijn aanvraag in op grond van artikel 12, §1, tweede lid, 3° Vreemdelingenwet. Er zijn namelijk buitengewone omstandigheden die mij verhinderen de aanvraag in het buitenland in te dienen, vermits ik in de gevangenis opgesloten ben.

U kan zelf in het Rijksregister vaststellen dat ik gehuwd ben met een vreemdelinge die een onbeperkt verblijf heeft.

Ik bewijs mijn identiteit aan de hand van mijn paspoort dat zich in de gevangenis bevindt. (...)

1.17. Op 18 augustus 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.18. Op 6 november 2009 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot intrekking van de beslissing van 29 november 2007 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf werd geweigerd en van de beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.19. Bij arrest nummer 35 530 van 8 december 2009 verwierp de Raad het beroep dat werd ingesteld tegen de beslissingen van 29 november 2007.

1.20. Op 5 januari 2010 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot intrekking van de beslissing van 18 augustus 2009 waarbij de aanvraag tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en van de beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.21. Op 5 januari 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag tot verblijf van 30 juli 2009 onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, die verzoeker op 2 februari 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(...) Aanvraag tot regularisatie van het verblijf, ingediend op 30/07/2009 bij de burgemeester van Geraardsbergen door (H., A.) (...) onderdaan van Armenië (Rep.), (...) in toepassing van art 12bis §1,3°; van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Na onderzoek van het dossier blijkt dat de ontvankelijkheidsvoorwaarden van de aanvraag niet voldaan zijn:

BESLISSING TOT ONONTVANKELIJKHEID VAN DE AANVRAAG TOT VERBLIJF:

In toepassing van het artikel 12bis §1,3° van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is de aanvraag ONONTVANKELIJK.

MOTIVERING:

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De motieven die betrokkene inroept, te weten:

1. Het feit dat betrokkene in België gehuwd is;

dat uit dit huwelijk op 03/05/2009 een kind geboren werd houdt geen buitengewone omstandigheid in. Betrokkene zou slechts een beperkte tijd van zijn echtgenoot en kind gescheiden zijn wanneer hij zijn machtiging in het buitenland dient te halen. Dit houdt geen schending in van de echtelijke band. De scheiding houdt geen onherstelbare en ernstige schade in.

2. Het feit dat zijn echtgenote in het bezit gesteld werd van een inschrijving in het vreemdelingenregister voor onbeperkte duur, vormt geen buitengewone omstandigheid die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen is niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van familiale relaties maar enkel een eventuele verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

3. Betrokkene haalt ook aan dat hun kind geboren in België de nationaliteit verworven heeft.

Nergens in het dossier blijkt dat het kind de Belgische nationaliteit heeft, eveneens niet uit de gegevens van het rijksregister. Bovendien vermeldt het gemeentebestuur in de fax van 11/08/2009 dat het kind NIET DE Belgische nationaliteit heeft.

4. Betrokkene vermeldt dat hij zijn aanvraag indient op grond van art. 12bis, §1, tweede lid 3° van de vreemdelingenwet. Als buitengewone omstandigheid verwijst hij naar het feit dat hij zich in de gevangenis bevindt. Dit kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid, aangezien betrokkene voorafgaand aan zijn opgelopen gevangenisstraf steeds de mogelijkheid had om, zoals de vreemdelingenwet voorschrijft, een aanvraag in te dienen in zijn land van herkomst. Het feit dat hij hier een gevangenisstraf heeft opgelopen is geen buitengewone omstandigheid.

Bijgevolg wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard door de bijlage 15 ter aan betrokkene te betekenen. (...)”

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker op 2 februari 2010 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker evenzeer op 2 februari 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…) In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid

Genomen op datum van 05/01/2010, en meegedeeld op 02/02/2010 wordt aan (H. A.) (...) van Armenië nationaliteit,

het bevel gegeven om binnen de 30 dagen uiterlijk op 02/03/2010 (datum aanduiden),

het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Finland, Frankrijk, Griekenland, IJsland, Italië, Luxemburg, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Portugal, Spanje en Zweden (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING:

- Betrokkene verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreven heeft. (Wet van 15/12/1981 - art 7, alinea 1,2): legaal verblijf verstreken sedert 28/11/2007. (...)"

Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.22. Bij arrest nummer 39 084 van 22 februari 2010 verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissingen van 18 augustus 2009.

2. Over de rechtspleging.

Uit het neergelegde administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissingen genomen werden door eerste verweerder. Ter terechtzitting wordt dit niet betwist. Tweede verweerder dient derhalve buiten de zaak gesteld te worden.

3. Over de ontvankelijkheid

Wat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten betreft, kan verzoeker niet worden bijgetreden in zijn stelling dat dit een loutere uitvoeringsbeslissing is van de eerst bestreden beslissing. Het bevel om het grondgebied te verlaten steunt namelijk op eigen motieven, zowel in feite als in rechte, en verwijst op geen enkele wijze naar de beslissing waarbij de aanvraag tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt. Verzoeker heeft nagelaten enig middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing aan te voeren. Gelet op artikel 39/69, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, is het beroep dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht en licht dit toe als volgt:

"Schending van artikel 12bis, § 1, 3° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en van de motiveringsplicht

Verzoeker diende een aanvraag in om toelating tot verblijf tengevolge van zijn huwelijk met een vrouw van Armeense nationaliteit die een verblijf van onbepaalde duur heeft. Krachtens artikel 12bis, § 1, kan een vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 van de wet voorziene gevallen bevindt, in België zijn aanvraag indienen o.m. indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger.

De bestreden beslissing zegt dat de aangehaalde gegevens geen buitengewone omstandigheden uitmaken waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure in het buitenland.

De bestreden beslissing vermeldt dan vier punten die verzoeker zou ingeroepen hebben. De eerste drie, namelijk het feit dat verzoeker in België gehuwd is, dat zijn echtgenote een verblijf heeft voor onbepaalde duur, en dat uit dit huwelijk een kind geboren is in België met de Belgische nationaliteit, hebben niets te maken met het begrip buitengewone omstandigheden, en werden door verzoeker ook niet als dusdanig ingeroepen. Deze motieven zijn bijgevolg niet pertinent en kunnen de beslissing tot onontvankelijkheid niet schragen.

Alleen het vierde motief is pertinent, namelijk het feit dat verzoeker opgesloten zit in de gevangenis. Dit wordt concreet gemotiveerd door het feit dat verzoeker vanaf het afsluiten van het huwelijk en vooraleer hij opgesloten werd, in het buitenland een aanvraag om toelating tot verblijf kon indienen.

Eerste onderdeel

Volgens een vaste rechtspraak van de Raad van State dient het bestaan van buitengewone omstandigheden beoordeeld te worden op het ogenblik van het nemen van de beslissing, en niet wanneer een toekomstige gebeurtenis of een gebeurtenis in het verleden, met name de periode tussen de datum van het huwelijk en de opsluiting van verzoeker, zich voordoet of voorgedaan heeft. Vermits

tegenpartij beslist dat verzoeker vóór zijn veroordeling (lees: zijn opsluiting) zijn aanvraag kon indienen, wordt geen beoordeling gegeven van het bestaan van de buitengewone omstandigheid op het ogenblik van het nemen van de beslissing.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg het begrip "buitengewone omstandigheden" in artikel 12bis Vw.

Tweede onderdeel

Bovendien kan een vreemdeling om het even wanneer een aanvraag indienen indien hij een recht op verblijf (in casu op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet) inroept, en kan hem niet verweten worden een tijd lang gewacht te hebben na het afsluiten van het huwelijk om de aanvraag effectief in te dienen.

Kennelijk dient de beslissing zo begrepen te worden dat tegenpartij aanvaardt dat verzoeker tijdens zijn opsluiting geen aanvraag in het buitenland kon indienen (in die zin: RvV 17 december 2009, nr. 36.130), maar dat hij dit wel had kunnen doen tussen de datum van het huwelijk en zijn opsluiting. Welnu, zoals reeds gezegd betekent dit dat verzoeker foutief gehandeld zou hebben door niet onmiddellijk na het huwelijk zijn aanvraag in te dienen. De wet bepaalt evenwel nergens een termijn om een aanvraag op grond van artikel 10 Vw. in te dienen, vanaf het ogenblik dat het feit dat de grondslag vormt voor dit recht ontstaat (in casu het huwelijk). Tegenpartij gaat uit van het tegendeel en voegt aldus een voorwaarde aan de wet toe die er niet in staat, en schendt aldus artikel 12bis voornoemd.

Derde onderdeel

Tegenpartij besliste op 29.11.2007 dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onvoldoende was, hetgeen impliceert dat verzoeker zijn aanvraag in België kon indienen vermits een weigering ten gronde het bestaan van buitengewone omstandigheden impliceert. Bijgevolg, indien verzoeker vermocht zijn aanvraag in te dienen in België, kan men twee jaar later niet beweren dat hij wel het land kan verlaten of dient te verlaten om de aanvraag in te dienen. Dit is des te meer zo nu over de aanvraag ingediend op grond van art. 9, derde lid Vw. nog steeds geen beslissing is genomen, vermits de weigering van 29.11.2007 werd ingetrokken.

Een nieuwe beslissing kan evenwel niet beweren dat verzoeker nu geen buitengewone omstandigheid (meer) kan inroepen voor zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, tenzij uitdrukkelijk zou gemotiveerd worden waarom. Welnu, dit gebeurt niet in de huidig bestreden beslissing, terwijl het begrip "buitengewone omstandigheid" in artikel 9, derde lid/9bis Vw. enerzijds en artikel 12bis anderzijds, identiek is.

Hierdoor wordt de motiveringsplicht geschonden. Dit is des te meer zo, nu in het annulatieberoep ingediend tegen de vorige beslissing dit middel reeds opgeworpen was!"

4.1.2. Verweerder stelt in de nota met opmerkingen het volgende:

"In een enig middel houdt verzoeker een schending voor van artikel 12bis §1, 3° van de wet dd. 15.12.1980 en van de motiveringsplicht.

Vooreerst stel de verwerende partij vast dat verzoeker in zijn enig middel nergens verduidelijkt of hij de formele dan wel de materiële motiveringsplicht geschonden acht.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel of verzoeker de formele dan wel de materiële motiveringsplicht geschonden acht, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van die laatste rechtsregels naar het oordeel van laatstgenoemde eveneens om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De verwerende partij laat voorts gelden dat de overwegingen van de bestreden beslissing volstaan om verzoeker toe te laten om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag tot gezinshereniging conform art. 10 van de wet van 15.12.1980 door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en

Asielbeleid onontvankelijk wordt geacht, dit in toepassing van art. 12bis, §1, 3° van de wet van 15.12.1980.

De motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat er geen buitengewone omstandigheid wordt aangetoond in de zin van art. 12bis §1, 3° van de wet dd. 15.12.1980 en verzoekers aanvraag onontvankelijk is.

Verzoekers vage beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

De verwerende partij laat gelden dat art. 12bis §1 luidt als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in uitzonderlijke omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit”

Conform de algemene regel voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf dient deze aanvraag te worden ingediend bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats in het buitenland. Het is slechts in specifieke en stuk voor stuk bij wet bepaalde gevallen dat men de aanvraag kan indienen bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats.

In casu diende verzoeker dan ook voorafgaandelijk aan het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf dan ook toegelaten of gemachtigd te zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden, dan wel uitzonderlijke omstandigheden aan te tonen die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaken, evenals een bewijs van zijn identiteit.

Nu dit niet het geval is kan verzoeker, steeds in toepassing van art. 12bis van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de aanvraag slechts op ontvankelijke wijze indienen bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats in het buitenland.

Verzoekers beschouwingen berusten op een verkeerde lezing en toepassing van de artikelen waarop hij zich beroept.

In een eerste onderdeel houdt verzoeker voor dat in onderhavige beslissing geen rekening zou zijn gehouden met de vaste rechtspraak van de Raad van State dat het bestaan van buitengewone omstandigheden beoordeeld dient te worden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekers beschouwing kan niet worden aangenomen.

Immers, in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het feit dat hij hier een gevangenisstraf heeft opgelopen — zijnde de toestand waarin verzoeker zich bevond op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing — geen buitengewone omstandigheid is.

Dat daarbij wordt verwezen naar de mogelijkheid van verzoeker om voorafgaand aan zijn opgelopen gevangenisstraf een aanvraag in te dienen, betekent niet dat er geen beoordeling is gebeurd van het bestaan van een buitengewone omstandigheid op het ogenblik van het nemen van de beslissing.

Verzoeker heeft op summiere wijze in zijn aanvraag als buitengewone omstandigheid aangehaald: 'Er zijn namelijk buitengewone omstandigheden die mij verhinderen de aanvraag in het buitenland in te dienen, vermits ik in de gevangenis ben.'

Door de gemachtigde werd terecht geoordeeld dat het feit dat men in België een gevangenisstraf heeft opgelopen geen buitengewone omstandigheid is, hetgeen vanzelfsprekend is gelet op het onrechtmatige karakter van deze buitengewone omstandigheid en het feit dat men zelf verantwoordelijk is voor het oplopen van deze tijdelijke gevangenisstraf.

Terwijl de gemachtigde bij het beoordelen van een buitengewone omstandigheid uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

De verwerende partij merkt bovendien nog op dat verzoeker inmiddels is vrijgelaten.

Gelet op deze vrijlating van verzoeker, stelt de verwerende partij vast dat verzoeker derhalve alle belang mist bij een eventuele nietigverklaring van de in casu bestreden beslissing.

Immers bij een eventuele nietigverklaring dient te worden vastgesteld dat de vermeende buitengewone omstandigheid dat hij 'in de gevangenis' is, geenszins meer van toepassing is bij het nemen van een nieuwe beslissing.

In de bestreden beslissing werd verzoekers verblijfstoestand en de buitengewone omstandigheid beoordeeld op het moment van het nemen van de beslissing.

In zijn tweede onderdeel wordt door verzoeker geponeert dat 'de tegenpartij aanvaardt dat verzoeker tijdens zijn opsluiting geen aanvraag in het buitenland kon indienen, maar dat hij dit wel had kunnen doen tussen de datum van het huwelijk en zijn opsluiting.' En hierdoor een termijn wordt bepaald om een aanvraag in te dienen en aldus een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet.

De verwerende partij laat dienaangaande gelden dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing op een volstrekt verkeerde wijze uitlegt.

Door de gemachtigde wordt geenszins een termijn bepaald binnen dewelke verzoeker zijn aanvraag in het buitenland kon indienen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid wijst er in de beslissing op dat verzoeker voorafgaand aan zijn opgelopen gevangenisstraf steeds de mogelijkheid had om een aanvraag in te dienen in zijn land van herkomst.

Dit betekent geenszins dat hij bij zijn vrijlating geen aanvraag op grond van art. 10 van de wet dd. 15.12.1980, meer kan indienen in zijn land van herkomst.

Er wordt i.c. geenszins een termijn opgelegd binnen dewelke verzoeker zijn aanvraag moet indienen bij de diplomatieke of consulaire post van zijn land van herkomst.

Door de gemachtigde wordt terecht bepaald dat het feit dat verzoeker in de gevangenis zit geen buitengewone omstandigheid uitmaakt om zijn aanvraag niet te kunnen indienen via de diplomatieke of consulaire post in zijn land van herkomst.

Voorts ziet de verwerende partij niet in op welke wijze verzoeker dienstig kan verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 17.12.2009 nr. 36.130. In voormeld arrest werd vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in de beslissing geen motivering had opgenomen aangaande de door de betrokkene opgegeven vermeende buitengewone omstandigheid dat haar partner opgesloten was in de gevangenis.

In onderhavige beslissing wordt daarentegen geantwoord op de door verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde buitengewone omstandigheid.

In zijn derde onderdeel verwijst verzoekers naar de beslissing dd. 29.11.2007 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard en er aldus sprake is van buitengewone omstandigheden.

Deze beslissing werd ingetrokken en op heden is er nog geen nieuwe beslissing genomen t.a.v. verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9 derde lid van de wet dd. 15.12.1980.

Verzoeker poneert dat onderhavige beslissing niet kan beweren dat hij nu geen buitengewone omstandigheden (meer) kan inroepen voor zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers bewering in rechte niet opgaat.

Vooreerst laat de verwerende partij gelden dat verzoeker wel nog een aanvraag kan indienen op grond van art. 10 van de wet van 15.12.1980 en zich hierbij kan beroepen op de buitengewone omstandigheden op grond van art. 12 §1, 3° van de wet dd. 15.12.1980.

In casu blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag als buitengewone omstandigheid enkel heeft aangehaald dat hij in de gevangenis opgesloten is.

Verzoeker heeft geen andere elementen aangehaald als zijnde buitengewone omstandigheden in de zin van art. 12bis §1 3° van de wet dd. 15.12.1980.

Terwijl de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk de buitengewone omstandigheden moet vermelden die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen.

Voorts laat de verwerende partij gelden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9.3 van de wet dd. 15.12.1980, dewelke op heden nog hangende is, geen afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing.

Immers, een aanvraag conform art. 10 van de wet dd. 15.12.1980 waarbij uitdrukkelijk buitengewone omstandigheden worden ingeroepen kan niet gelijkgesteld worden met een aanvraag 9, derde lid van de wet dd. 15.12.1980.

Zo wordt de aanvraag conform art. 10 van de wet dd. 15.12.1980 overigens ook niet geviseerd door de instructies van 26.03.09 omtrent de buitengewone omstandigheden en is deze instructie bij een dergelijke aanvraag ook niet van toepassing zijn.

Verzoeker dient derhalve te voldoen aan de voorwaarden van art. 12bis §1, tweede lid.

Inderdaad was verzoeker:

- voorafgaandelijk niet gemachtigd tot een verblijf (noch een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van art. 12bis §1, tweede lid, 1°; noch een verblijf van maximaal drie maanden in toepassing van art. 12bis §1, tweede lid, 2°);*
- niet in de uitzonderlijke omstandigheid die hem verhinderde terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar het op grond van artikel 2 vereiste visum te bekomen (art. 12bis §1, 3°).*

Verzoeker toont geenszins aan dat hij zich in de buitengewone omstandigheden bevindt zoals hierboven omschreven alsmede alle in art. 12bis §2 bedoelde bewijzen overmaakte.

Het enig middel van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen."

4.1.3. Verzoeker repliceert als volgt:

"Anders dan tegenpartij beweert, is het niet nodig dat verzoeker in zijn beroep tot nietigverklaring preciseert of hij de materiële of formele motiveringsplicht inroept. Het gebeurt vaak dat de Raad het middel anders kwalificeert dan verzoeker, bijvoorbeeld door het middel te kwalificeren als de schending van de materiële motiveringsplicht terwijl de verzoeker de schending van de formele motiveringsplicht inroept.

De schending van de motiveringsplicht wordt alleen in het derde onderdeel van het enig middel ingeroepen, en er wordt duidelijk uiteengezet waarom verzoeker de motiveringsplicht geschonden acht, zodat verweerder zich met kennis van zaken kan verdedigen.

Eerste onderdeel

Verzoeker beroept zich op het bestaan van buitengewone omstandigheden om zijn aanvraag op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet in te dienen in België. In het eerste onderdeel wordt ingeroepen dat tegenpartij geen rekening houdt met de rechtsregel volgens dewelke het bestaan van buitengewone omstandigheden beoordeeld dient te worden op het ogenblik van het nemen van de beslissing, terwijl tegenpartij het bestaan van buitengewone omstandigheden ontkent omwille van het feit dat verzoeker de mogelijkheid had om voor het bestaan van deze buitengewone omstandigheid zijn aanvraag in te dienen.

Tegenpartij stelt dat zij terecht heeft geoordeeld dat het feit dat men in België een gevangenisstraf heeft opgelopen geen buitengewone omstandigheid is. Tegenpartij vervormt de betekenis van haar eigen beslissing: het gaat er niet om dat het oplopen van een gevangenisstraf al dan niet een buitengewone omstandigheid is, maar wel de vraag of het feit dat men zich in de gevangenis bevindt al dan niet een onmogelijkheid uitmaakt om in het buitenland de aanvraag in te dienen. Verzoeker verwijst opnieuw naar het arrest nummer 36.130 van 17.12.2009.

Verder stelt tegenpartij onterecht dat verzoeker geen belang meer heeft bij een nietigverklaring, omdat hij ondertussen is vrijgelaten. Verzoeker heeft nog steeds belang bij de nietigverklaring omdat in dat geval tegenpartij een nieuwe beslissing dient te nemen, waarbij zij inderdaad rekening kan houden met de nieuwe situatie namelijk het feit dat na het nemen van de beslissing verzoeker is ontslagen uit de gevangenis.

Daarbij zal tegenpartij rekening dienen te houden met het feit dat reeds in 2007 bij de verwerping van de aanvraag om machtiging tot verblijf het bestaan van buitengewone omstandigheden wel werd aangenomen. Immers werd die aanvraag verworpen ten gronde en werd ze niet onontvankelijk verklaard wegens afwezigheid van buitengewone omstandigheden. Deze discussie maakt het voorwerp uit van het derde onderdeel. Nu een onderzoek van een aanvraag om machtiging tot verblijf in twee etappes dient te gebeuren — eerst de ontvankelijkheid en daarna het onderzoek ten gronde — impliceert een verwerping van een aanvraag ten gronde noodzakelijkerwijze dat tegenpartij het bestaan van buitengewone omstandigheden aanvaardt vermits de aanvraag ontvankelijk is bevonden.

Welnu, het derde onderdeel onderstreept precies dat tegenpartij niet motiveert waarom in 2007 wel het bestaan van buitengewone omstandigheden werd aanvaard, en nu niet meer.

De tegenpartij legt ook niet uit waarom zij de weigering van 29.11.2007 heeft ingetrokken. In het beroep daartegen ingediend werd de schending ingeroepen van artikel 8 EVRM, vermits de aanvragen om machtiging tot verblijf door de moeder, grootmoeder en zuster van verzoeker wel gegrond waren verklaard, en verzoeker bijgevolg van zijn familie zou worden gescheiden. Kennelijk vreesde tegenpartij dat dit middel door de Raad gegrond zou worden verklaard en trok ze daarom haar weigering in.

Verzoeker kan zich nu niet alleen beroepen op een gezinsleven met de drie voornoemde familieleden, maar ook met zijn echtgenote en kind. Bijgevolg zal —vermits artikel 8 EVRM van openbare orde is tegenpartij bij een nieuwe beslissing rekening moeten houden bij het bestaan van dit gezinsleven en ambtshalve onderzoeken of dit al dan niet een buitengewone omstandigheid is. Tegenpartij is des te meer hiertoe verplicht nu verzoeker uitdrukkelijk in deze memorie van wederantwoord hiervan gewag maakt.

Tweede onderdeel

Verweerder ontkent dit onderdeel door te beweren dat verzoeker de bestreden beslissing verkeerd uitlegt.

De bestreden beslissing kan niet anders uitgelegd worden dan op de volgende manier: er is geen buitengewone omstandigheid omdat u zich in de gevangenis bevindt, daar u in het buitenland een aanvraag had kunnen indienen vooraleer u van uw vrijheid werd beroofd.

Tegenpartij beweert dat de beslissing geenszins betekent dat verzoeker bij zijn vrijlating geen aanvraag meer kan indienen. Natuurlijk kan verzoeker nu een nieuwe aanvraag indienen, maar waarom zou hij dit doen nu er een beroep hangend is tegen de weigering van een vorige aanvraag?

Nu reeds een nieuwe aanvraag indienen zou tegenpartij en de Raad ertoe kunnen doen besluiten dat verzoeker niet in de kansen op slagen van zijn beroep gelooft, hetgeen uiteraard niet het geval is.

Derde onderdeel

Naast wat hierover reeds hierboven werd geargumenteed, kan volstaan worden met de opmerking dat de omstandigheid dat de weigering van 29.11.2007 ondertussen werd ingetrokken — zonder dat tegenpartij overigens uitlegt waarom — niet afdoet aan het feit dat naar het oordeel van tegenpartij op 21.11.2007 in hoofde van verzoeker buitengewone omstandigheden aanwezig waren.

Bijgevolg, indien tegenpartij nu beslist dat het niet zo is, moet worden gemotiveerd waarom.

Indien tegenpartij van plan is een nieuwe beslissing te nemen over de aanvraag destijds ingediend op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet, vermits zij stelt dat deze aanvraag nog steeds hangend is, ware het in het raam van een goede rechtsbedeling aangewezen geweest dat zij zulke beslissing had genomen samen met de nu aangevochten beslissing, vermits voor beide aanvragen hetzelfde begrip van buitengewone omstandigheden centraal staat in de discussie.

De omstandigheid dat de aanvraag ingediend op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet nog steeds hangende is, impliceert bovendien dat verzoeker zich nog steeds steunt op de daarin aangevoerde buitengewone omstandigheden!

In fine op bladzijde 7 stelt tegenpartij dat een aanvraag overeenkomstig artikel 10 niet gelijkgesteld kan worden met een aanvraag overeenkomstig artikel 9, 3de lid. Natuurlijk bestaat er een verschil tussen zulke twee aanvragen, doch het enige wat verzoeker gesteld heeft, is dat het begrip buitengewone omstandigheden in artikel 12bis enerzijds en artikel 9, 3de lid / 9bis anderzijds, identiek is."

4.1.4.1. Het artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, bepaling die verzoeker geschonden acht, luidt als volgt:

"In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

(...)

3° Indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit."

Deze bepaling vormt een uitzondering op de regel, vervat in artikel 12bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dat een vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 van dezelfde wet voorziene gevallen bevindt zijn aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of verblijfplaats in het buitenland. Opdat toepassing zou kunnen gemaakt worden van de in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de Vreemdelingenwet opgenomen mogelijkheid is het allereerst vereist dat buitengewone omstandigheden worden aangetoond. De buitengewone omstandigheden die bedoeld zijn in voormelde bepaling zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om zich te richten tot de bevoegde diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging.

Het staat niet ter discussie dat verzoeker in zijn aanvraag van 30 juli 2009 slechts één gegeven heeft aangevoerd dat door hem als een buitengewone omstandigheid werd gekwalificeerd. Verzoeker gaf namelijk duidelijk te kennen dat hij enkel het feit dat hij in de gevangenis opgesloten was als een buitengewone omstandigheid beschouwde die hem verhinderde om via de Belgische diplomatieke of

consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland een aanvraag tot verblijf in te dienen.

Verweerder heeft geoordeeld dat het feit dat verzoeker is opgesloten in de gevangenis niet kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid aangezien hij voorafgaand aan deze vrijheidsberoving de mogelijkheid had om *“zoals de vreemdelingenwet voorschrijft, een aanvraag in te dienen in zijn land van herkomst.”* Verzoeker betwist de correctheid van de redengeving die door verweerder in de bestreden beslissing werd opgenomen om te duiden waarom de vrijheidsberoving niet als een buitengewone omstandigheid wordt aanvaard. Hij stelt in wezen dat het bestaan van buitengewone omstandigheden dient beoordeeld te worden op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen wordt en betoogt dat er geen verplichting uit de Vreemdelingenwet kan afgeleid worden om deze aanvraag op een welbepaald ogenblik in te dienen.

De Raad dient echter vast te stellen dat het niet betwist is dat verzoeker momenteel niet langer van zijn vrijheid is beroofd en dat de enige door hem als buitengewone omstandigheid ingeroepen situatie niet langer bestaat. Er dient dan ook opgemerkt te worden dat bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing het bestuur een nieuwe beslissing zal moeten nemen en hierbij enkel zal kunnen vaststellen dat de enige door verzoeker aangevoerde buitengewone omstandigheid niet langer actueel is. Verweerder zal, zoals verzoeker terecht opmerkt, namelijk rekening dienen te houden met de situatie zoals deze bestaat op het ogenblik dat een (nieuwe) beslissing genomen wordt. Bijgevolg zal verweerder, in voorgaande hypothese, slechts kunnen besluiten dat niet voldaan is aan een van de cumulatieve voorwaarden die zijn opgenomen in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt desondanks toch nog een belang te hebben bij zijn middel. Door te betogen dat verweerder bij een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing rekening zal moeten houden met het feit dat hij ontslagen is uit de gevangenis – en dus, zoals reeds gesteld, zal moeten vaststellen dat de enige ingeroepen buitengewone omstandigheid niet langer bestaat – toont hij dit belang echter niet aan. Verzoeker kan ook niet gevolgd worden in zijn standpunt dat hoe dan ook rekening zal moeten gehouden worden met het feit dat verweerder op 29 oktober 2007, met betrekking tot een verzoek van 19 oktober 2004 om, overeenkomstig het (oude) artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden, een beslissing nam waarbij het bestaan van buitengewone omstandigheden wel werd aanvaard. Het komt immers toe aan de vreemdeling die een beroep wenst te doen op de proceduremogelijkheid die voorzien is in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de Vreemdelingenwet om de buitengewone omstandigheden die hem verhinderen om zich te richten tot de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post aan te geven. Indien verzoeker er zelf voor opteert elementen die voorheen door het bestuur als buitengewone omstandigheden aanvaard werden, niet meer aan te voeren in een latere aanvraag, die overeenkomstig artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, werd ingediend dan dient het bestuur met de niet door verzoeker hernomen omstandigheden geen rekening te houden en hieromtrent ook geen motivering te voorzien.

Verzoeker betoogt nog dat bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing zijn gezinsleven in aanmerking zal moeten genomen worden. Hij benadrukt dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) van openbare orde is en verweerder dus ambtshalve dient te onderzoeken of dit gezinsleven geen buitengewone omstandigheid is. Verzoeker gaat evenwel voorbij aan het feit dat verweerder in de bestreden beslissing reeds, volledig in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639), te kennen gaf dat de tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet disproportioneel is ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven en dat het feit dat verzoeker een gezin heeft in België niet als een buitengewone omstandigheid beschouwd wordt. Het gezinsleven van verzoeker werd derhalve reeds beoordeeld en niet als buitengewone omstandigheid weerhouden.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij enig belang heeft bij het onderdeel van het middel waarbij hij de schending aanvoert van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

4.1.4.2. Inzake de aangevoerde schending van de motiveringsplicht moet gesteld worden dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS

5 februari 2007, nr. 167.477). Verzoeker kan trouwens niet voorhouden de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen niet te kennen, nu hij deze uitvoerig bespreekt en bekritiseert in zijn verzoekschrift. Voorts moet worden herhaald dat verzoeker ten onrechte voorhoudt dat de motiveringsplicht geschonden zou zijn omdat niet werd toegelicht waarom het bestuur voorheen oordeelde dat er buitengewone omstandigheden bestonden die verhinderden dat verzoeker een beroep deed op de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging en in de bestreden beslissing niet wordt toegelicht waarom de motieven die het bestuur er toe brachten tot een dergelijk besluit te komen heden niet langer worden weerhouden. De motiveringsplicht houdt in casu namelijk in dat het bestuur toelicht waarom het de door verzoeker in zijn aanvraag als buitengewone omstandigheden gekwalificeerde omstandigheden al dan niet weerhoudt. De motiveringsplicht heeft evenwel niet tot gevolg dat het bestuur elementen die een vreemdeling in eerdere aanvragen aanbracht, doch in een meer recente aanvraag niet meer hernam, dient te bespreken of dat het bestuur zou moeten verantwoorden waarom verschillende beslissingen werden genomen met betrekking tot aanvragen waarbij niet dezelfde gegevens aangebracht werden.

4.2. Verzoeker heeft geen middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De stad Geraardsbergen wordt buiten de zaak gesteld.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK